

2024. december 22. – Advent 4. vasárnapja – Lk 1,39-45

„Boldog vagy, aki hittél, mert be fog teljesedni az, amit az Úr mondott neked!”

Mária és Erzsébet találkozásában olyan boldogságot látunk, amely sokkal több múltó örömnél, kinőhető boldogságnál. Ebbe a boldogságba belenőni kell. Hogyan? Pál Feri egy prédikációja segített átgondolnom a szavakat ebben a mondatban.

Mária nyitott volt a Szentlélek hangjára, és személyes üzenetet kapott; ezt jelenti a „neked”. Mi következik ebből számomra? Ha a lelkiismeret hangját követem mint keresztény, az még kevés. Személy szerint nekem mi a feladatom?

Az üzenetet az Úr „mondta”. Honnan tudom, hogy nem az én belső hangom? Talán abból, hogy fölszólítás és kihívás jellege van, s nem vezethető le belőlem.

„Az” teljesedik be, „amit” az Úr mondott. Az üzenet nekem szól, de nem rólam. Nem az aktuális felszínen mozgó vágyaim kielégülése okoz efféle boldogságot.

Ami mély örömet okoz, az a személyiség beteljesedése. Isten ígérete nem arra vonatkozik, hogy minden vágyunk kielégül, hanem hogy a legmélyebb vágyaink, amelyek tükrözik a személyünk valóságát, ezek fognak beteljesedni. Mária nem azért boldog, mert valami természetes emberi vágya kielégült, hanem mert az ő személye az Istennel való kapcsolatban beteljesült.

„Hitte”, vagyis eljutott a bizalom nyitottságától a meggyőződésből fakadó elköteleződésig. Ezért „boldog” már itt és most, mert ennek az útnak már most realitása van.

Mennyei Atyám! Jöjj, és segíts az elmélyülésben, hogy lássam, halljam, érezzem azt a mély vágyamat, amely által a Karácsony nem a felszínes, gyermeki vágyak kielégülését jelenti már, hanem amely képes megteremteni a boldog egységet a személyiségemben rejlő lehetőségek és a Te hívásod között.

Kollár Emi, Érd

Honnan? Hová? Miért?

Megbecsülés, remény, megtiszteltetés. Ezt érzem, amikor meg-, illetve felkérnek (nem gyakran, nem ritkán) ilyen elmélkedések megírására. Szakrális hasonlat: mindezeket érezhette Mária, Zakariás, Erzsébet, a magzat és a Szentlélek is.

- Útra kelt
- Hegyvidékre
- Magzat
- Áldott vagy

Torz istenképek torz emberképet szülnek, illetve torz emberképek torz istenképet szülnek. Nem vagyok sem lelkész, sem bölcsész, de hála a 70/40-es létemnek (70 életév, 40 év közösségi élet) néhány gondolatot megfogalmazok. Mikor sikerül az ember- és istenképünket torzításmentesen tolmácsolni?!

Merünk-e útrakelni? Közösségbe lépni és benne megmaradni, gyermeket vállalni, szolgáló munkakört végezni? (Olvasandó a Hűségima, az idősebbek segíthetnek megkeresni.) Testvérbarátaimmal évek óta kirándulunk. Régi felismerés, hogy a túra legnehezebb része: reggel felkelni és elindulni. Gyönyörű ének: [„Indulj az úton, előre nézz...”](#)

Méltó és hiteles embertől tanultam a túravezetést (M. J.). Fontos, hogy a kirándulásban mindig szervezzünk felfelé menetet, ha kell, erőltetve, hiszen csak onnan szép a kilátás. Táborhegyi jelenés. Ugye, hogy lángolt a szívünk?

A magyar nyelvben csodálatos a magzat szó. A mag magában rejt a jövőt, a termést, a gyümölcsöt. Megtisztelő magvetőnek lenni.

„Boldog hajó a vén gálya is, ha hátán gyermekek futnak,
Nincs ott pokol és nincs ott halál, ahol dalolni és szülni tudnak”

(Ady: Ének a Visztulán).

Református köszöntés: Áldás, békesség! Számomra évek óta dilemma a köszöntés pontos jelentése. Nagy lelki mestertől hallottam, továbbadom, használjátok, terjesszétek: Légy áldás, és áldott leszel! Remélem, bokorízű.

Megint felszólítás a cselekvésre.

Kiss József, Budapest

